

Tänk om Shakespeare vetat ...

... att chefer till och med i Sverige skulle gå på 'Mytodrama' och diskutera hans pjäser så här långt efter hans död.

Cheferna hoppas bli bättre ledare genom att utifrån en pjäs fundera kring frågor som rör chefsrollen.

Kursupplägget verkar roligare än på en traditionell chefsutbildning. Nu kan man prata om egna tankar och känslor kring chefsrollen utan att behöva känna att man går på 'psykologikurs'.

I *Henrik V* finns mycket att diskutera: moraliska dilemman, ledarstil, makt-kamp och lojalitet. Att diskutera chefsrollen utifrån kung Henrik verkar vara lättare än utifrån både Macbeth och Rickard III, som inte får snurr på sina 'företag' trots att de slår ihjäl såväl vän som fiende. Till skillnad från Henrik går de också själva under!

Mytodrama är inget nytt. Otaliga är de teaterbesökare som talat om Shakespeares pjäser och vad de handlar om. Lärare har initierat diskussioner i våra skolor, förmodligen inte om hur man blir en bättre chef, men förhoppningsvis om vad det innebär att vara människa, om lojalitet, om moraliska dilemman och om annat som som pjäserna väcker tankar om.

Min engelske vän Jack berättar att han år 1944, som 18-åring, såg Laurence Oliviers film *Henry V* på bio. Sex gånger! (Den enda film han sett mer än en gång). Han menar att den var en slags propagandafilm för England som ju fortfarande var i krig. Han ler idag åt hur filmen påverkade honom, hur den engagerade och inspirerade. Samma år anmälde han sig som frivillig till flygvapnet. Patriotismen var stark, Tyskland var på fall, det var lätt att identifiera sig. Jack blir trots allt röd när han minns filmen; Henriks segervisshet, engelsmännens frustande hästar och ihärdiga bågskyttar. Och den suggestiva musiken.

I England spelas *Henry V* fortfarande, om än på annat vis än i Oliviers film. I Sverige spelar man den inte alls.

Jag såg Edward Halls uppsättning på RSC i London hösten år 2000. Krigscenerna var imponerande med mycket blix och dunder, scenbygget så välgjort att man tyvärr ibland kom på sig själv med att sitta och tänka på hur det hela fungerade rent tekniskt. Som när man ser våld och sex på scen. Ju verkligare det ser ut desto mer går tankarna till blodpåsar och skådespelarnas repetitionsarbete.

DET MEST GRIPANDE VÅLD jag sett var just ur nämnda föreställning av *Henry V* i London. På scen hängde från taket något som liknade stora sandsäckar. Varje gång någon dödades stack en soldat en kniv, inte i offret, utan i säcken. Sticket ackompanjerades av en ljudbang. Siste man att dödas var en ung pojke. När motståndaren tog tag i honom och säcken attackerades till en ljudlig smäll, rann en röd västka ur säcken. Det kändes fruktansvärt.

EN ANNAN SCEN JAG MINNS i samma uppsättning är när fransmännen står och pratar skit om engelsmännen:

"Den engelska ön uppföder tappra djur... enfaldiga hundar som rusar blint i gapet på ryska björnar ... och männen är som hundarna, de bara rusar morskt på men lämnar förståndet hemma hos sina fruar. Ge dem bara ett skrovsmål av oxkött och järn och stål - och de kommer att äta som vargar och släss som djävlar."

Därpå följer hertigen av Orleans replik som fick publiken att gapskratta på grund av att galna kossjukan då härjade som värst i England: "Ja, men nu är det förbannat klent med de där engelsmännens oxkött!" (Ay, but these English are shrewdly out of beef.)

Roland Heiel, ordförande

Bli medlem i Shakespearesällskapet

Du får tidskriften Shakespeare
fyra gånger per år.

Sätt in årsavgiften på pg 133 24 78 - 5
eller maila till shakespearesallskapet@yahoo.se

Enskild medlem: 150 kr

Skolor, företag, teatrar mm: 250 kr

Om man är under 20 år: 50 kr

Stödmedlem: 250 kr

Tillägg för adress utomlands: 75 kr

Teckning: Anne Lägermo